JÄÄNMURTAJA

4 / 2006

Markkinauudistukset vievät Kiinaa kapitalismiin

Massatyöttömyys Suomen talouskasvun takana

Vallankumoussota Filippiineillä

JULKAISUN TOIMITUS

Jäänmurtaja on Marxilais-leniniläisen yhteiskuntatieteen seura ry:n julkaisu. Se on puoluepoliittisesti sitoutumaton tieteellinen julkaisu, jonka tarkoituksena on edistää ideologista työtä kommunistisessa liikkeessä laajentamalla näkökulmia ja herättämällä keskustelua.

Lehden yhteystiedot:

Päätoimittaja: Mikko Kivipuro
Toimittaja: Petri Toikkanen
Nettisivu: www.mlys.net

Osoite: Marxilais-Leniniläinen yhteiskuntatieteen seura ry. / Jäänmurtaja
Postilokero 73
40101 Jyväskylä

Artikkeleita, kuvia, palautetta, ynnä muuta voi lähettää sähköpostitse osoitteeseen:
toimitus@mlys.net

Lehden tilaukset sähköpostitse:
tilaukset@mlys.net

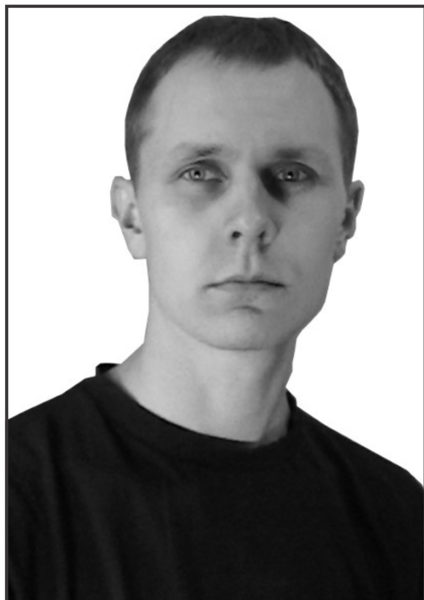
Hinnasto:

Irtonumero:	5 Euroa
Neljän nro tilaus:	20 Euroa
Jäsenyys ja vuoden lehdet:	30 Euroa

Toimitus ei vastaa lähetetyn materiaalin säilyttämisestä tai palauttamisesta, paitsi erikseen pyydettäessä.

SISÄLLYSLUETTELO

PÄÄKIRJOITUS

Mikko Kivipuro,
Päätoimittaja

Puolueelta vaaditaan uudistumiskykyä

Useimmat kommunistiset puolueet eivät nykyään ole nimensä veroisia vallankumouksellisia järjestöjä. Ne eivät uhkaa kapitalismin olemassaoloa tai pyri kasvamaan sellaisiksi. Sovittelevan linjan kautta nämä ovat samalla sinetöineet tappionsa ja antautumisensa kapitalismin edessä. Taantuminen juontaa juurensa jo toisen maailmansodan jälkeen valitusta opportunistisesta päälinjasta maailman kommunistisessa liikkeessä. Työväen laajoille joukoillekin näiden kommunistien tappio kävi selväksi viimeistään Neuvostoliiton hajottua.

Kommunistiset puolueet ovat kukin tahollaan tehneet omat johtopäätöksensä tappioiden sarjasta. Liian usein tämä on kuitenkin tapahtunut auttamattoman myöhään. Eri kamppailuista on syntynyt uusia suuntauksia ja liike on hajonnut, mutta useimmat puolueista haluavat kutsua itseään kommunistiseksi. Osa puolueista on nähnyt parhaaksi sopeutua porvarillisen demokratian ”vasemmistolaiseksi vaihtoehdoksi”. Osa taas on käpertynyt entistä tiukemmin jonkin yksittäisen suunnan perinteeseen. Tulevien vallankumousten moninaiset mahdollisuudet on näin rajattu ahtaaseen ideologiseen karsinaan.

Suomessakin kommunistinen liike muodostuu nykyisin useista varsin vaistonvaraisesti syntyneistä järjestöistä. Kun on perustettu uusi puolue tai taistelujärjestö, se on syntynyt reaktiona tilanteeseen, jossa mikään muu ei enää auta. SKP(y) ja KTP perustettiin, kun enemmistöläiset olivat jo erottaneet luokkakantaisemman vähemmistön ja ajoivat vanhaa SKP:tä konkurssiin. Uusi SKP perustettiin, kun kommunistit saivat potkut vasemmistoliitosta, Kommunistien liitto, kun KTP:n Helsingin piiri erotettiin jne...

Uusista puolueista huolimatta ei ole nähty uusia toimintamuotoja ja radikaaleja poliittisia aloitteita. Liike on edelleen kääntynyt sisäänpäin jatkaen vanhan SKP:n perinteitä. Tässä aallonpohjassa on pysytty jo yli 15 vuotta: Joukkoyhteydet ovat alle prosentin, kun niitä mitataan vaalituloksilla. Pääsyynä tähän on kommunisteja edelleen vaivaava aloitekyvyttömyys, joka seuraa ensisijaisesti perinteen varaan syntyneistä puolueorganisaatioista.

Tilanne ei ole mitenkään uusi vallankumouksellisen työväenliikkeen historiassa. Ennenkään mitään käännettä ei ole tapahtunut ilman, että jämähtäneitä toimintatapoja olisi lähdetty oikeasti muuttamaan. Kommunistisen liikkeen etenemisen edellytys, esimerkiksi Marxin ja Leninin aikana,

oli teorian kehittäminen vastaamaan muuttuneita olosuhteita, opportunismin vastainen taistelu, ennakkoluulottomuus, sekä kattava analyysi yhteiskunnasta.

Puolueorganisaation radikaali uudistaminen on väistämättä tarpeellista, mutta niin myös kommunistien strategiatyön kehittäminen. Ensisijaiset kysymykset ovat: Mitkä ovat perustavanlaatuisia syitä kommunistisen liikkeen nykytilaan? Mikä on kommunistisen puolueen perustehtävä? Millainen on yhteiskunta, jossa puolue toimii? Miten varmistetaan puolueen kehittyminen, siten että se kykenee johtamaan sosialistista vallankumousta tulevaisuudessa?

Näistä kysymyksistä Jäänmurtaja tulee ensivuoden numeroissaan herättämään keskustelua. Toivomme runsasta osallistumista yli puolue- ja järjestörajojen.

Tässä numerossa:

Tiivistelmä amerikkalaisten tutkijoiden Martin Hart-Landsbergin ja Paul Burkettin kirjasta China & Socialism. Artikkeli käsittelee kapitalismin palauttamista Kiinaan kansantalouden lähtökohdista.

Artikkelin lopuksi Mikko Kivipuro kommentoi kiinalaisen kapitalismin poliittisia edellytyksiä.

Kai Kontturin artikkeli ”Työväen oloja kurjistetaan tietoisesti” kuvaa Suomessa 90-luvun alusta tapahtunutta työnjaon rakennemuutosta.

Vallankumous NYT -sarjassa luodaan katsaus Filippiinien vallankumoussotaan.

Kiina palaa kapitalismiin

Kiina ilmoittaa rakentavansa ”sosialismia kiinalaisilla erityispiirteillä”, mutta **Martin Hart-Landsbergin** ja **Paul Burkettin** kirjasta saa toisen vaikutelman. Näyttää ennemminkin siltä, että kyseessä on kapitalismi kiinalaisilla erityispiirteillä. Markkinauudistukset ovat johtaneet takaisin ulkomaisen pääoman orjuuteen.

Kahden marxilaisen taloustieteen professorin, Hart-Landsbergin ja Burkettin arvio on, että markkinauudistukset tosiasiassa veivät päinvastaiseen suuntaan, vaikka niillä oli tarkoitus voimistaa sosialismiin johtavaa prosessia. Siitä huolimatta tänä päivänä monet kapitalismin kriitikot – mm. **Walden Bello** – pitävät Kiinan valtiojohtoista taloutta esimerkkinä menestyksekkäästä kehitys-politiikasta kapitalismin vallitessa ympäröivässä maailmassa. Toiset näkevät Kiinan ”markkinasosialismissa” kolmannen tien ”vapaan kapitalismin” ja ”valtiososialismin” välissä.

Teesi on, että ”Kiinan talousuudistukset eivät ole johtaneet sosialismin elvyttämiseen, vaan täysiveriseen kapitalismin palauttamiseen, mukaan lukien lisääntyvä alistuminen ulkomaisen pääoman hallintaan.” (s. 16)

Kiinan uudistushistoria tukee näkemystä, että markkinasosialismi on johtanut takaisin ulkomaisen pääoman hallintaan. Silti monet kapitalismiin kriittisesti suhtautuvat – mukana myös marxilaisia –

”Tilanne sekoittaa ymmärrystä siitä, mitä sosialismi on.”

ovat sitä mieltä, että Kiina on jollakin tapaa edelleen sosialistinen maa. Tämä tilanne sekoittaa ymmärrystä siitä, mitä sosialismi on ja vahvistaa sosialismin vastustajien asemia.

Talousuudistukset käynnistyivät Maon kuoltua

Mao Tse-tungin Kiina painotti raskasta teollisuutta, keskitettyä suunnittelua, valtio-omistusta ja puolueen kontrollia. Näin estettiin imperialismin tunkeutuminen maahan, lakkautettiin maaseudun feodaaliset tuotantosuhteet ja saavutettiin täystyöllisyys, perussosiaaliturva ja työläisten yleinen tasavertaisuus. Tosin suurin sosiaalisin uhrauksin.

Joka tapauksessa Maon kuollessa 1976 Kiina oli vielä kaukana sosialismista. **Deng Xiaopingistä** tuli Maon seuraaja ja hän ryhtyi tovereineen ajamaan markkinasosialismia ratkaisuna maan ongelmiin. Heidän mukaansa oli välttämätöntä kehittää maan tuotantovoimia, mikä taas vaatisi markkinamekanismin hyödyntämistä.

Todellisuudessa Kiinan talous ei ollut kovin huonolla tolalla, varsinkaan teollisuuden osalta. Kulttuurivallankumouksen aiheuttamasta kaaoksesta huolimatta tuotanto kasvoi 1966–1976 yli 10 prosenttia vuodessa (s. 37). Mikä huomattavinta, tämä saavutettiin ilman ulkomaisia pääomia. Tämän vuoksi Kiina oli yksi harvoista kolmannen maailman maista, joka selvisi 80-luvulle ilman ulkomaista velkaa.

”Kiina oli yksi harvoista kolmannen maailman maista, joka selvisi 80-luvulle ilman ulkomaista velkaa.”

Maataloudessa ei mennyt yhtä hyvin. Tämä johtui painopisteen pitämisestä raskaassa teollisuudessa ja kommuunijärjestelmän suhteellisen jäykästä hallinnosta. Kiinan maatalous suoriutui silti paremmin

kuin moni muu köyhä maa.

> *”Vuonna 1977 Kiina kasvatti 30–40 prosenttia enemmän ruokaa henkeä kohti [kuin Intia], 14 prosenttia pienemmällä maa-alalla. Se myös jakoi tämän maan paljon tasapuolisemmin puolet suuremman väestön kesken.”* (s. 38)

Kiinan järjestelmä näki 1970-luvun lopulla edessään kasvavia ongelmia. Ne olivat paljolti samoja kuin Neuvostoliitossa. Painopiste oli raskaassa teollisuudessa maatalouden ja kevyen teollisuuden, erityisesti kulutustavarateollisuuden, kustannuksella. Talonpojat saivat tuotteistaan suhteellisen alhaisen korvauksen. Kulttuurivallankumouksesta aiheutuneet ongelmat ulottuivat tuotantokatkosta pitemmälle, josta seurasi *”hierarkkisen puoluekontrollin palautus sekä tuotannossa että yhteiskunnan kaikilla tasoilla.”* (s. 39)

Uusia keinoja tarvittiin. Dengin lääke oli kokeilla maan tuotantovoimien kasvattamista ”sosialististen tuotantosuhteiden ulkopuolelta” tulevilla keinoilla. Hänen mukaansa markkinavoimia hyödyntämällä päästäisiin parhaisiin tuloksiin. On huomattavaa, että markkinamekanismin käyttöönotosta päätti puhtaasti puolue. Ei ollut olemassa imperialistien tukemia kansanliikkeitä, jotka olisivat vaatineet ongelmien ratkaisua markkinoiden keinoin.

> *”Markkinamekanismin käyttöönotosta päätti puhtaasti puolue.”*

Uudistukset leviävät kaupungeista maalle

Uudistukset alkoivat ensin valikoiduilla alueilla kaupungeissa, missä luotiin työmarkkinat. Tämä liittyi paikallisille suunnitteluelimille

annettuihin uusiin vapauksiin. Johtajien piti voida päättää työvoimastaan, sillä heidän ei olisi muuten mahdollista vastata markkinoiden tarpeisiin tuotantoa lisäämällä tai vähentämällä. Vuonna 1983 otettiin uusi askel määräämällä valtionyhtiöitä palkkaamaan työläisiä vain määräajaksi. Määräaikaiset työläiset menettivät tavallisesti valtionyhtiöiden palveluksessa saatavan suojan. Vuonna 1987 valtionyhtiöt (State owned enterprises, SOE) pitivät palkkalistoillaan 7,51 miljoonaa määräaikaistyöläistä, mikä oli 8 prosenttia teollisuuden koko työvoimasta. Valtionyhtiöille sallittiin myös myydä valmistamiaan tuotteita omaan lukuunsa säännösteltyjä korkeammin hinnoin, jos suunnitelma oli jo täytetty.

Uudistukset lisäsivät työläisten tulo- ja sosiaalisia eroja. Hinnat nousivat. Inflaatio söi palkkojen ostovoimaa niin, että vuonna 1981 uudistus pantiin tilapäisesti jäihin. Valtio oli jo joutunut panemaan liikkeelle obligaatioita palkankorotuksiin vaadittavien rahojen lainaamiseksi.

Ensimmäisen kauden aikana valtiojohtoisuus ja suunnitelmatalous pysyivät vielä määräävässä asemassa. Kuitenkin puolueessa pantiin edelleen painoa ulkomaisen pääoman houkuttelemiseksi maahan. Niinpä jo vuonna 1979 avattiin neljä erityistä talousaluetta ulkomaisia sijoituksia varten etelärannikolle Guangdongin ja Fujianin maakuntiin.

Myös maataloutta uudistettiin markkinaehtoisemmaksi. Syyskuussa 1980 kollektiivitilat purettiin ja ne korvattiin perheviljelmillä. Vuonna 1983 kaikista talonpoikaistalouksista 98 prosenttia käytti yhteistä maata tuotteiden viljelyyn markkinoilla myytäväksi. Mikä merkittävintä, vuoden 1982 uusi perustuslaki antoi aiemmin kollektiiveilla olleen vallan äskettäin perustetuille *”township and village enterpriseille (TVE)”* (s. 43–44). Vuonna 1993 ne työllistivät jo 123 miljoonaa työntekijää.

Maatalouden tuottavuus kasvoi vuosina 1978-1984. Vaikka hallitus esitti tämän johtuvan uudistuksista, Hart-Landsbergin ja Burkettin mukaan

> *”todellinen syy oli hallituksen tarjoamat korkeammat hinnat ja myös sijoitusten painopisteen muutos maatalouteen ja maaseudun kevyeen teollisuuteen. Tosiasiassa maatalouden eteneminen pysähtyi 1985. Kommuunijärjestelmän loppu johti maaseudun infrastruktuurin ja sosiaalitukijärjestelmien romahtamiseen.”* (s. 45)

Lisää kaasua ja kohti kapitalismia

Maatalouden kasvun rohkaisemana puolue päätti käynnistää uudelleen kaupunkien uudistukset. Puolue ajatteli, että ongelmat olivat johtuneet vain uudistusten rajallisesta luonteesta. Ratkaisu näin ollen olisikin painaa lisää kaasua.

> *"Vaikka puolue alun perin esitti markkinauudistukset vain keskitetyn suunnitelmatalouden ja valtionyhtiöiden toiminnan tehostajana, toisen vaiheen uudistukset merkitsivät tosiasiassa suuntausta suurempaan nojautumiseen markkinoihin ja ei-valtiolliseen tuotantoon."* (s. 46)

Paikallishallinnot saivat suurempia vapauksia käyttää kasvava osa keräämistään veroista itsenäisesti. Lokakuussa 1984 sallittiin suurimman osan kulutushyödykkeiden hinnoista vaihdella vapaasti kysynnän ja tarjonnan mukaan. Sitten loppui valtionyhtiöiden uusien työläisten työpaikkaturva. Vuonna 1984 valtionyhtiöiden vakinainen eli turvattu työvoima käsitti enää 40 prosenttia maan koko teollisuuden työpaikoista. Samana vuonna neljää ulkomaiselle pääomalle avointa talousaluetta laajennettiin. Lisäksi ulkomainen pääoma ulotti lonkeronsa 14 rannikkokaupunkiin. Vuoteen 1985 mennessä käytännössä koko rannikkoalue oli tällä tavoin avattu.

Vuonna 1986 ulkomaisten sijoitusten ehtoja helpotettiin mm. alentamalla veroja ja helpottamalla irtisanomista. Maaliskuussa 1987 puolueen pääsihteeri **Zhao Ziyang** vaati 13. puoluekokouksessa, että

> *"Kiinan 'tulisi astua rohkeammin maailmantalouteen' ja että tavoitteen tulisi olla 'vientivetoisen talouden' kehittäminen. Zhaon strategia sai puoluekokouksen kannatuksen."* (s. 49)

Näihin aikoihin inflaatiosta alkoi tulla vaikea ongelma. Se pakotti valtion nostamaan palkkoja. Se ajoi budjetin yhä kasvavalle miinukselle, jota sitten taas jouduttiin tilkitsemään lainarahalla. Samanaikaisesti maatalous ajautui pysähtyneisyyden tilaan kollektiivien lakkauttamisen aiheuttaman rappion vuoksi. Niinpä hallitus viimein 1988 päätti seisauttaa uudistuksensa, kiristää rahapolitiikkaa ja vähentää pankkien myöntämiä lainoja ja

sijoituksia. Talous ajautui lamaan 1989. Maaseudun työttömyys kasvoi nopeasti. Sen myötä työttömien virta kaupunkeihin voimistui.

> *”Tämä historia on taustana Kiinassa nousseelle demokratialiikkeelle, Taivaallisen rauhan aukion tapahtumille, ja sitä seuranneelle sortopolitiikalle.”* (s. 51)

Uudistukset kirjataan puolueohjelmaan

Vuonna 1992 KKP:n 14. puoluekokous julisti tavoitteekseen perustaa ”sosialistisen markkinatalouden kiinalaisilla erityispiirteillä”. Merkittävää oli, että tässä vaiheessa puolue oli hylännyt tavoitteensa valtionyhtiöiden säilyttämisestä Kiinan talouden kivijalkana. Käytännössä tämä tarkoitti lisääntyviä vapauksia valtionyhtiöille, lisääntyvää markkinakuria ja tässä vaiheessa myös yksityistämistä.

> *”Valtion suunnitelma oli muuttaa suuret ja keski-suuret valtionyhtiöt erilaisiksi osakeyhtiöiksi. Pienem-män tyypin yhtiöissä olisi 2–50 osakkeenomistajaa, ja osakeyhtiöissä olisi enemmän kuin 50 omistajaa ja lisäksi ne voisivat järjestää osakeanteja. Sata keskitetysti johdettua ja 2500 paikallisesti johdettua valtionyhtiötä valittiin muutettaviksi, ja muutos saatiin valtaosin valmiiksi vuoden 1998 loppuun mennessä. [..] [Valtio] säilyttäisi määräysvallan yli tuhannessa suurimmassa yhtiössä, mutta loput jäljellä olevat valtionyhtiöt voitaisiin vuokrata tai myydä yksityisille tahoille.”* (s. 52–53)

> *”90-luvun lopulla SOE:t työllistivät vain 83 miljoona ihmistä, vain 12 prosenttia kaikista työllisistä ja vain kolmasosa kaupunkien työllisistä. Niiden BKT-osuus*

putosi vain 38 prosenttiin. [..] Vuonna 2001 valtionyhtiöt vastasivat vain 15 prosentista kaikista teollisuuden ja alle 10 prosentista kotimaisen kaupan työpaikoista.” (s. 53)

”Kiinan talouden tulevaisuus riippuu nyt yksityisistä yrityksistä. Kommunistinen puolue myöntää sen, vaikkei ehkä mielihyvin.”

Vuonna 1995 yksityinen sektori työllisti 40,4 prosenttia muun kuin maatalouden työvoimasta, omisti 35 prosenttia rekisteröidystä pääomasta, vastasi 33,8 prosentista teollisuuden tuotantoa, hallitsi 45,1 prosenttia vähittäiskaupasta ja 47,7 prosenttia viennistä. Tämä johti kasvavaan budjettialijäämään, sillä yksityistäminen oli vaarantanut valtion tulot. Kun valtio myös verotti 86 prosenttia valtionyhtiöiden voitoista itselleen, yhtiöt joutuivat turvautumaan pankkien lainoihin. Ne eivät sitten kyenneetkään maksamaan lainoja takaisin. Valtio ei silti uskaltanut katkaista lainanantoa, sillä se pelkäsi konkurssien pahentavan tilannetta entisestään.

Puolueen tie ulos umpikujasta avautui yksityistämistä lisäämällä. Lopputuloksena

> *”Kiinan talouden tulevaisuus riippuu nyt yksityisten yritysten suorituskyvystä – todellisuus, jonka Kommunistinen puolue myöntää, vaikkei ehkä mielihyvin. Vuonna 2002 puolue avasi jäsenyyden yksityisen sektorin tahoille, ja joulukuussa 2003 suositti, että kansalliskongressi muuttaisi perustuslakia siten, että se soisi yksityiselle omistukselle vahvemman laillisuuspohjan asettamalla sen ’samanarvoiseksi julkisen omaisuuden kanssa’.”* (s. 58)

Työttömyys ja palkkaerot nousevat

Valtionsektorin alasajo johti valtavaan työttömyyteen. Hallituksen työttömyysluvut eivät sellaisenaan kuvaa todellisuutta, sillä sen lisäksi, että niissä aliarvioidaan maaseudun työttömyys, valtionyhtiöiden palveluksesta erotettuja ei lasketa työttömiksi. He ovat *xiagang*, eli *”poissaolevia, ja siten edelleen listoilla työpaikallaan”* (s. 66). Myös yli 50-vuotiaita erotettuja miehiä ja yli 45-vuotiaita erotettuja naisia ei lasketa työttömiksi.

> *”17 maakuntaa kattavassa työttömyystutkimuksessa havaittiin, että vuosittainen xiagang-aste kasvoi vakaasti 0,7 prosentista vuonna 1988 [..] 10 prosenttiin vuonna 1994. Mutta vuonna 1995 [..] aste syöksyi 23,8 prosenttiin ja sitten 35,8 prosenttiin vuonna 1996.”* (s. 66)

Tulojen jakautumisen epätasaisuutta kuvaava gini-indeksi nousi 0.33:sta vuonna 1980 0.46:een vuonna 2000. Jälkimmäinen luku on suurempi kuin Thaimaassa, Intiassa ja Indonesiassa. 60 prosenttia työttömistä on naisia, vaikka heitä on vain 40 prosenttia työvoimasta. Yksityisyhtiöiden palkkaerot sukupuolten välillä ovat suuremmat kuin valtionyhtiöissä.

Terveyspalvelut ja sosiaaliturva romuttuvat

Onnettomuudet työpaikoilla ovat kasvaneet. Valtionyhtiöt eivät enää takaa asuntoja työläisilleen, eivätkä sosiaaliturvaa. Maaseudulla kollektiivien purkaminen romutti terveyspalvelut.

> *”Maanlaajuisen, julkisen terveydenhuollon peittävyys romahti vuoden 1978 90 prosentista neljään prosenttiin väestöstä vuoteen 1997 mennessä. [..] Maailman ter-*

veysjärjestö WHO sijoittaa Kiinan nyt kehitysmaiden joukon viimeiseksi mitattaessa terveyspalveluiden saantia.” (s. 67–70)

Uudistukset ovat tuhonneet kiinalaisen terveydenhuoltojärjestelmän, joka ei koskaan ollut kansallisen tason järjestelmä. Se perustui siihen, että palvelun tuotti koulu, työpaikka tai kollektiivi. Yksityistämisen jälkeen näiltä järjestelyiltä vietiin mahdollisuus selvitä.

Vienti ei hyödytä Kiinan kansaa

Seuraavista tosiasioista käy ilmi, että vientituotanto tosiasiassa hallitsee Kiinan talouskasvua. 21 prosentin lisäys viennissä vuonna 1997 käsitti kolmanneksen Kiinan BKT:n kasvusta tuona vuonna. Vuoden 2000 ensimmäisen puolen aikana vienti kasvoi 38 prosenttia, mikä vastasi jo miltei neljää viidesosaa BKT:n kasvusta tuona aikana.

Kiinan talouskasvu ei koidu kiinalaisten hyödyksi: vuonna 2002 siitä meni 74 % ulkomaille. Tämän todistaa se, että viennin osuus *koko* BKT:sta – eikä vain sen kasvusta – on pienempi. Vuonna 2002 osuus oli 26 % (s. 75). Tämä todellisuus selittää Kiinan halun liittyä Maailman kauppajärjestön WTO:n jäseneksi. Sen Kiina lopulta tekikin, joutuen allekirjoittamaan ”normal trade relations” –sopimuksen USA:n kanssa. Tämä tarkoittaa, että kolmen vuoden kuluessa valtion monopoli suurimmassa osassa tuotteiden maahantuontia, vientiä ja jakelua on lopetettava.

Kiina oireilee kuin kapitalistimaa

Kiinan kasvu on seurausta lähinnä sen kyvystä houkutella ulkomaista pääomaa. Nämä sijoitukset ovat myös muuttaneet

Kiinan viennin rakenteen siten, että maa vie nykyään myös hi-tech-tuotteita. Näiden tuotteiden viennistä kuitenkin vastaa ulkomainen pääoma. Erityisesti, mitä korkeampaa teknologiaa viedään. Vuosina 1994–2003 Kiinan viennin kasvusta 65 prosenttia oli ulkomaisen pääoman varassa. Korkean teknologian tuotteiden kokonaisviennistä ulkomaisten firmojen osuus oli 81 prosenttia vuonna 2000.

Kiinan voimistuva, ulkomaisilla sijoituksilla pyörivä vienti uhkaa alueen muita vientivetoisia maita. Se on kapitalistisen kilpailun logiikkaa. Itäaasialainen pääoma siirtyy tuottamaan tavaransa Kiinassa kotimaan sijasta. Se ei voi olla polkematta työehtoja ja palkkoja niissä maissa, joista pääoma Kiinaan tulee, esimerkiksi Malesiasta, Etelä-Koreasta ja Singaporesta.

Talousuudistusten seurauksena Kiina on pinnaltaan korea high-tech -tuotteiden viejä. Pintakoreuden ehtona on kuitenkin ollut huikeasti kasvanut työttömyys ja työehtojen polkeminen koko maanosassa. Kuva on Shanghaista.

Kiina ei kuitenkaan ole vienyt näiden maiden työläisten työpaikkoja. Sen osoittavat maan työvoimatilastot: vuonna 1995 teollisuudessa työskenteli 109,6 miljoonaa työläistä, mutta vuonna 2002 enää 83,1 miljoonaa. Siirtymisen sijaan työpaikkoja on *hävinnyt* kapitalistisen tehostamisen ja automatisoinnin vuoksi, joka Kiinassa kuten muuallakin ilmenee tuotannon uudelleenjärjestelyinä, yksityistämisinä ja valtionyhtiöiden lakkauttamisena. Kiina on joutunut samaan kierteeseen kuin muutkin kapitalistiset maat: laajeneminen–ylikuumeneminen–ylituotantokriisi–konkurssiaalto–elpyminen–laajeneminen.

Markkinoiden vapaus murentaa suunnitelmatalouden

Kiinan talousuudistusten logiikka osoittaa, että jokainen markkinauudistus on johtanut komplikaatioihin. Niitä joudutaan korjaamaan antamalla markkinoille lisää vapauksia, aina kunnes sosialismin rakentamiselle välttämätön suunnitelmatalouden pohja murenee.

Kiinan uudistusten ensimmäisessä vaiheessa suunnitelmataloutta päätettiin tehostaa ottamalla käyttöön joitakin markkinamekanismin keinoja. Toisessa vaiheessa markkinaohjaukselle annettiin ylivalta suunnittelusta. Viimein kolmannessa vaiheessa yksityisille yrityksille ja ulkomaiselle pääomalle annettiin ylivalta valtionyhtiöistä. Maan talouden suuntaa ohjaa nykyään ulkomaisen pääoman arvonlisäystarve, jonka vaatimuksia KKP on jo pitkään myötäillyt.

Joonas Laine

Kirjoittaja on turkulainen sähkömies ja Kommunistisen Nuorisoliiton äänenkannattaja .Komin päätoimittaja.

Kirjoittaja arvioi artikkelissa teosta:

China and socialism. Market reforms and class struggle. Martin Hart-Landsberg, Paul Burkett. Monthly Review Press 2005.

Toimituksen kommentti:

Marxilaisuus vai porvarillinen humanismi?

Kiina ja sosialismi teos esittelee ne taloudelliset uudistukset, jotka ovat johtaneet Kiinan sosialismista kapitalismiin. Tässä mielessä kirja ansaitsee paikkansa jokaisen kommunistin kirjahyllyssä. Kirja herättää kuitenkin kysymyksen, miksi tällaista talouspolitiikkaa harjoitettiin. Monet kommunistit ovat kuulleet Kiinan talouspolitiikasta ja ymmärtävät, että retoriikasta riippumatta Kiina on kapitalistinen valtio.

Kuulemme myös väitteitä, että Kiinassa olisi toteutettu oikeanlaista sosialistista linjaa, jonka tarkoitus olisi ollut parantaa työväenluokan asemia. On esitetty, että **Mao Tse-tungin** aikana tehtiin kauheuksia, jotka **Deng Xiaopingin** aikana korjattiin. Väitetään, että Deng ryhtyi toteuttamaan rauhaisaa ja inhimillistä politiikkaa, joka ei lietso turhia ristiriitoja kansan keskuuteen, toisin kuin Maon politiikka. Tällaisia asenteita saattoi aistia myös kirjassa. Se ei ole yllätys, kun kirjoittajat ovat akateemisia talousprofessoreita.

Tällaisessa tarkastelutavassa korvataan marxilainen luokkataisteluanalyysi porvarillisella humanismilla. Maon – ja vastaavasti **Josif Stalinin** – aikana porvaristoon, porvarilliseen byrokratiaan ja revisionismiin kohdistettua vapauden rajoittamista ja pakkokeinoja pidetään

”Marxilainen luokkataisteluanalyysi korvataan porvarillisella humanismilla.”

ylilyönteinä. Dengin ja **Nikita Hrushtshevin** aikana tehtyjä kansan vihollisten rehabilitointia ja luokkataistelun lopettamista pidetään humaanin sosialismin toteuttamisena. Päästään loogiseen lopputulokseen, että harjoittamalla sosialismia päädytään kapitalismiin. Tällaisia analyysejä esitetään jopa kommunistisessa liikkeessä.

Luokkataistelu jatkuu sosialismissa

Historia osoittaa, että luokkataistelu jatkuu sosialismissa pitkään. Siksi luokkataisteluanalyysi on käytännöllinen työkalu. Jo **Vladimir Lenin** ja Josif Stalin käsittelivät tätä kysymystä kirjoituksissaan. He totesivat, että työväenluokan täytyy sosialismissa johtaa taistelua porvaristoa vastaan.

”Virheet antoivat mahdollisuuden porvarillisten ainesten nousulle.”

Mao Tse-tung ja Kiinan kommunistinen puolue tutkivat luokkataistelun ilmenemistä sosialismissa. Sitä tutkittiin sekä yhteiskunnan talousperustan että ylärakenteen, eli mm. kulttuurin ja politiikan tasolla. Näistä kirjoituksista tunnetuimpia lienevät ”*Ristiriidasta*” (1937), ”*Kansan keskuudessa esiintyvien ristiriitojen oikeasta käsittelystä*” (1957), ”*Hrushtshevin valekommunismi ja sen historialliset opetukset maailmalle*” (1964) ja ”*Kiinan kommunistisen puolueen päätös Suuresta proletaarisesta kulttuurivallankumouksesta*” (1966).

Kirjoitusten taustalla ovat kokemukset niin Neuvostoliitosta kuin Kiinasta. Yksi niiden keskeinen teesi on, että kun porvaristo menettää vallankumouksessa luokkadiktatuurinsa ja tuotantovälineet, se pyrkii jatkamaan taistelua erityisesti kulttuurin ja politiikan alalla. Työväenluokalle ei ole voinut kehittyä kulttuuri-

hegemoniaa ja tietoista työväenluokkaista maailmankatsomusta yhtä nopeasti kuin tuotantovälineet ovat siirtyneet sen kontrolliin. Tästä syystä työväenluokkaa voi johtaa harhaan vaikuttamalla sen tajuntaan. Niinpä sosialismissa on yhtä tärkeää käydä luokkataistelua talouden lisäksi myös kulttuurin alalla. Molemmat vaikuttavat suoraan poliittiseen luokkataisteluun – taisteluun vallasta.

Deng Xiaoping aloitti kapitalismin palauttamisen Kiinassa. Tämän jälkeen Kiinan Kommunistisen puolueen johto on sitä uskollisesti jatkanut. Kuvassa vasemmalla Deng Xiaoping ja oikealla nykyinen KKP:n pääsihteeri Hu Jintao.

Kulttuurivallankumous on analysoitava

Hrushtshev pani alulle kapitalismin palauttamisen Neuvostoliitossa ja Deng Kiinassa. He luultavasti olivat aikoinaan vilpittömiä kommunisteja, mutta heistä tuli lopulta työväenluokan pettureita.

Jäänmurtajassa 1/2006 artikkelissa Sosialismi ja byrokratia käsiteltiin Stalinin aikana tehtyjä virheitä talouden ja politiikan alalla. Virheet antoivat mahdollisuuden porvarillisten ainesten kasvulle ja auttoivat Hrushtshevin kaltaisten valtaan pääsemistä. Kiina vastasi tähän uhkaan kulttuurivallankumouksella.

Kulttuurivallankumous tempaisi mukaan suuret massat, ja sitä johtivat nk. punakaartit. Tarkoituksena oli herättää kansanjoukoissa tietoisuus siitä, että he itse ovat maansa herroja. Haluttiin lisäksi etsiä sosialismin viholliset kritiikin ja itsekritiikin menetelmällä. Kiinassa otettiin siis opiksi Neuvostoliiton kokemuksista. Taistelun johdossa olivat työväenluokka ja talonpojisto, ei valtion byrokratiakoneisto. Kuitenkin Maon kuoleman jälkeen KKP:n johtoon nousivat juuri ne voimat, joita vastaan kulttuurivallankumouksessa oli taisteltu. Tätä seurasi revisionistinen politiikka ja talousuudistukset, jotka on kuvattu *Kiina ja sosialismi* kirjassa.

Perusteellinen Kiinan kulttuurivallankumouksen analyysi on yksi marxilais-leniniläisen liikkeen tehtävistä. Siten voimme kehittää teoriaa ja löytää keinot, joilla tulevissa vallankumouksissa vältetään uuden porvarisluokan valtaan nouseminen.

Mikko Kivipuro

Työväen oloja kurjistetaan tietoisesti

Suomen taloudessa ja tulonjaossa tehtiin 1990-luvun alussa raju tietoinen rakennemuutos. Virallisissa tilastoissa muutoksen seurauksia on pyritty peittelemään. Kun viimeisen viidentoista vuoden taloudellista kehitystä tarkastellaan marxilaisessa valossa, voidaan selvästi osoittaa rakennemuutoksen kurjistavan työväestön elämää.

Unkarissa nousi alkusyksystä melkoinen meteli, kun pääministerin kerrottiin todenneen, että maan taloudesta oli valehdeltu. Taloustieteilijä **Paul Krugman** paljastaa kansantalouden tilastoväärennöksiä The New York Times -lehden kolumneissaan harva se viikko. Koko ajan niitä keksitään uusia.

Suomessa tehtiin 1990-luvun loppupuolella pari hurjaa tilastoväärennöstä. Ensin siirryttiin työvoimatutkimuksen käyttöön. Sillä lisättiin suuri määrä työtunteja ja työpaikkoja. Toiseksi siirryttiin uuteen kansantalouden tilinpidon malliin. Vanhassa BKT ja arvonlisäys olivat yhtä suuret, mutta uudessa ne ovat erilaiset.

Kolmas valtava väärennös tapahtui kuluvana vuonna, kun 1996–2004 tilastolukuja korotettiin. Sillä saatiin tuponeuvottelujen perustana oleva työn tuottavuus alenemaan kolmanneksella. Muutosta ei näe vuoden 2006 taulukoista, mutta se tulee näkyviin, kun verrataan heinäkuussa 2005 ja 2006 julkaistuja tilastoja.

Kansantalouden tilinpidon viimeisessä taulukossa vanhat tilastot ovat aina muuttuneet. Niihin on pakko suhtautua varovaisuudella. Kuitenkin niiden lukuja voidaan käyttää hyväksi, kun kirjanpidon säännöistä piittaamaton BKT korvataan uudella, marxilaisella laskentatavalla, joka noudattaa kirjanpidon hyviä tapoja ja sääntöjä.

Pääomien liikkuminen vapautuu

Kaudella 1986–94 toteutettiin ensin pääomien ja myöhemmin tavaroiden ja palvelusten vapaa liikkuminen. Ensin vapautettiin pääomat. Sen seurauksena pankit ottivat ulkomailta velkaa, mielettömät määrät rahaa, jota ne kilvan jakoivat kaikille halukkaille.

Sen jälkeen sallittiin tavaroiden vapaa liikkuminen. Alkoi ulkomaisten tavaroiden tuonnin kasvu. Kun pieni ja keskisuuri tuotanto oli nyt suojaton ylikansallisten jättiyritysten tuotantoa vastaan, syntyi paniikki. 50 000 suomalaista yritystä lopetettiin – konkursseja tehtiin noin 35 000 ja 15 000 yritystä ajettiin alas muilla tavoin. Myös maatiloja hävisi lukematon määrä. Työttömyys kasvoi räjähdysmäisesti.

Velallisten maksukyky katosi maailman tuuliin. Syntyi pankkikriisi. Kun vielä samaan aikaan yritysten kilpailukyvyn nimissä työvoimaa vähennettiin, työttömyys kasvoi joukkomittaiseksi. Syntyi tilanne, jota sanotaan lamaksi. Sitä se ei ollut. Lama syntyy ihmisten tahdosta riippumatta, mutta tämä ”lama” syntyi tietoisesti tehdyillä päätöksillä. Tehtiin talouden rakennemuutos.

> *”Lama syntyy ihmisten tahdosta riippumatta, mutta tämä ‘lama’ syntyi tietoisesti.”*

Rakennemuutos näkyy, kun tuloksia verrataan viisivuotiskausittain. Kaudella 1985–1989 tuotannon reaalinen kasvu oli 10,3 prosenttia vuodessa. Rakennemuutoksen aikana, kaudella 1991–1995 kasvu oli vain 0,4 prosenttia vuodessa. Kaudella 1996–2000 syvästä aallonpohjasta lähtien tuotanto kasvoi 6,4 prosenttia vuodessa, mutta kaudella 2001–2005 tapahtui uusi käänne. Silloin tuotanto kasvoi enää 2,4 prosenttia vuodessa. Tätä viimeisen kauden vauhtia asiantuntijat pitävät tulevaisuuden normaalina tasona.

Omavaraisuus heikkenee rajusti

Tuotannon rakennemuutoksesta ei enää puhuta. Joten mitä se voisi olla? Kaudella 1991–2005 viennin osuus kasvoi 23 prosentista 46 prosenttiin ja tuonti 23 prosentista 38 prosenttiin, mutta tuotanto kotimarkkinoille supistui 53 prosentista vajaaseen 17 prosenttiin. Omavaraisuus heikkeni jopa 68 prosenttia.

Tuotantorakenteen muutos on merkinnyt lukemattomien kotimaisten tuotteiden valmistuksen loppumista. Se on vahvistanut ulkomaitten kaikenpuolisten vaikutusten rajua kasvua, se on hävittänyt ja jatkuvasti hävittää osaamisista ja ammattitaitoa. Riippuvuus ulkomaista on supistanut demokratiaa ja maan itsenäistä päätösvaltaa. Se on enenevässä määrin siirtynyt ulkomaisten pankkien ja suuryritysten käsiin.

Viimeisen viidentoista vuoden aikana kaikki investoinnit ovat pysyneet lähes vuoden 1990 tasolla. Investoinnit tuotantovälineisiin ovat kasvaneet alle prosentin vuodessa. Investoinnit on tehty maan rajojen ulkopuolelle.

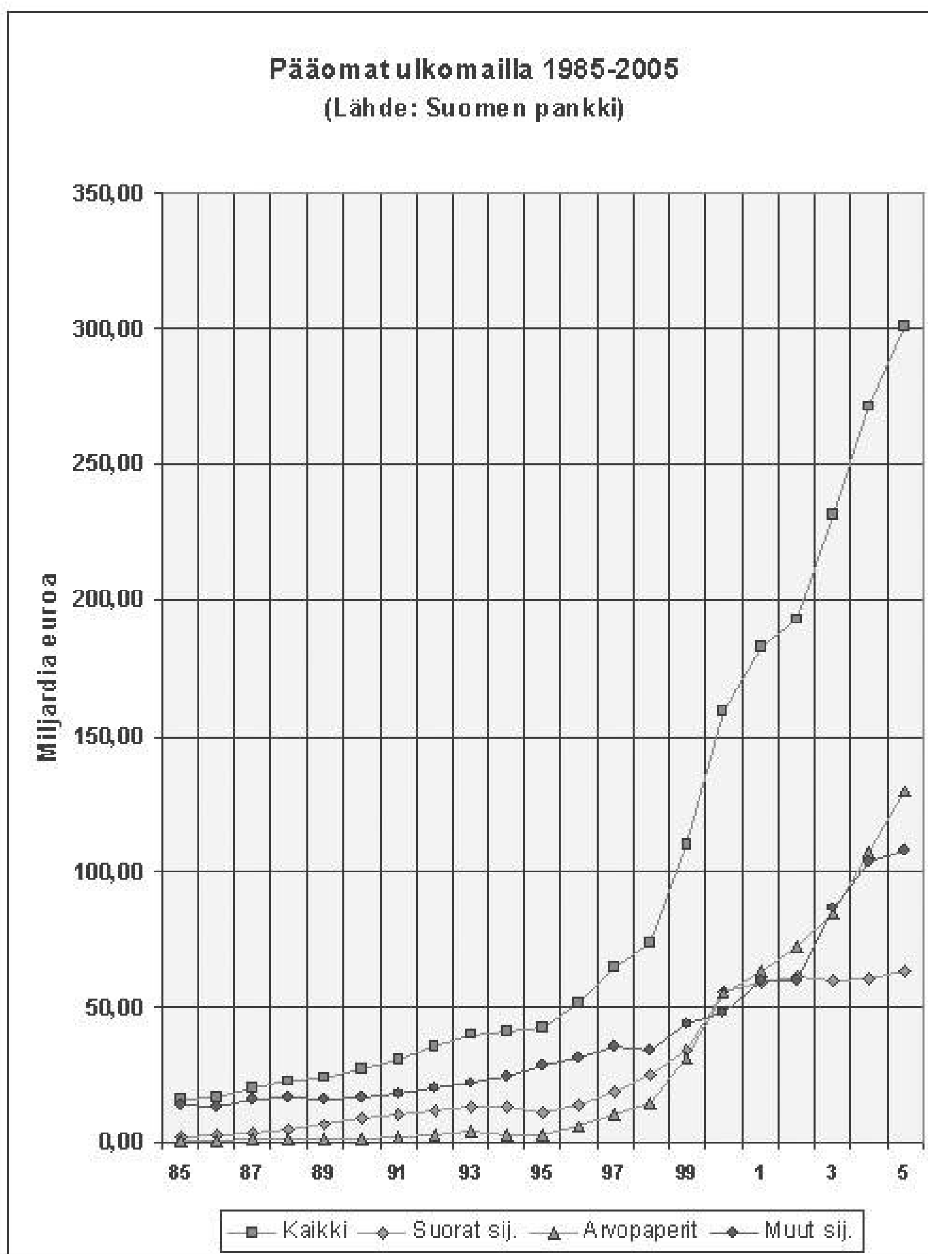
”Pääomat virtaavat ulkomaille.”

Rakennemuutoksen aikana pääomat virtaavat ulkomaille erittäin voimakkaasti. Vuonna 1990 ulkomailla oli suomalaista pääomaa 27,5 miljardia euroa, mutta vuoden 2005 lopussa niiden määrä oli kasvanut 300,8 miljardiin euroon. Kasvua on 994 prosenttia. Nyt pääomia on ulkomailla enemmän kuin kotimaan koko tuotantopääoman (ml. välineet ja maaomaisuus) arvo. Vienti jatkuu edelleen.

Ulkomailla olevista pääomista viidennes on suoria sijoituksia ja kolmannes lainoja, kauppaluottoja, johdannaisia, kiinteistöjä jne. Lisäksi arvopapereissa, kuten joukkolainoissa, osakkeissa ja rahamarkkinapapereissa, on enemmän kuin kaksi viidennestä.

Ulkomailla olevista pääomien enemmistöstä saa hyödyn tai

kokee tappiot pääasiassa kapitalistit. Tällä hetkellä (2006) eläkerahastojen arvo on 105 miljardia. Niistä 66–70 prosenttia, on sijoitettu ulkomaille riskirahana osakkeisiin ja muihin arvopapereihin. Nämä valtavat rahat ovat tuottaneet, kun niiden arvo pörsseissä on noussut. Jos ja kun kurssioikaisut tapahtuvat

***Pääomien maastavienti** on kasvanut rajusti. Vuonna 1985 pääomia oli ulkomailla 16,2 mrd., mutta 2005 lopussa jo 300,8 mrd.euroa, joka on 13,5 mrd. euroa, 4,7 % enemmän kuin maassa olevan tuotantopääoman arvo.*

30-luvun malliin, sijoitukset haihtuvat taivaan tuuliin. Kuka on silloin vastuussa?

Suomalaisen perusteollisuuden myynnistä ulkomaalaisille ja voittojen kasvusta kertyneet rahat on kaikki viety muille maille. Kun suomalaisten pääomat ovat ulkomailla ja kun kotimarkkinatuotanto romahtanut, on kaikki syyt pelätä, että jonain kauniina päivän edessä on ennenkokematon katastrofi.

”Nykyinen työttömyys lasketaan työtuntien, ei työpaikkojen perusteella. Pätkätyöpaikkojen ansiosta työttömyysprosenttia on saatu pienennettyä.”

Työvoimaa siirretään eläkkeelle

Työikäisiksi katsotaan 15–64 -vuotiaat. Heistä työvoiman ulkopuolelle jäävät koululaiset, opiskelijat ja työkyvyttömät. Pitkällä aikavälillä tarkasteltuna heidän osuutensa on ollut 22 prosenttia. Erotus 78 prosenttia on työvoimaa. Viime vuosina työvoiman osuutta on monin tavoin pienennetty. Valtava joukko on siirretty omasta pyynnöstä tai työnantajien hartaasta toivomuksesta esimerkiksi ennenaikaiselle eläkkeelle.

Vuonna 2005 Kansantalouden tilinpidon mukaan työvoimaa oli 2 616 600 henkeä. Se on 15–64 vuotiaista 74,6 prosenttia. Työvoiman ulkopuolelle oli siirretty 119 258 henkeä. Heidän työllistymismahdollisuutensa on ajettu nollille, joten yhteiskuntarauhan säilyttämiseksi osa heistä on vaikeasti työllistettävinä työnnetty työkykyisinä ja työhaluisina ennenaikaiselle eläkkeelle.

Tilastokikkailu peittää totuuden työttömyydestä

Työllisyydelle ja työttömyydelle annettiin vuoden 1997 jälkeen uusi sisältö. Ennen tiedettiin todelliset tehdyt työtunnit, jotka jaettiin normaalin työvuoden työtunneilla. Tulos kertoi tehdyt täydet työvuodet, joten niiden ja työvoiman erotus oli työttömyys täysinä työvuosina.

Uudistetulla käytännöllä, työvoimatutkimuksella, tavoitellaan tilastollisesti todellista korkeampaa työllisyyttä, suurempaa työtuntimäärää ja pienempää työttömyyttä.

Virallisen tilaston mukaan vuonna 1990 Suomessa tehtiin töitä 4,29 miljardia tuntia. Vuonna 2005 niitä tehtiin 4,10 miljardia tuntia, siis 4,4 prosenttia vähemmän. Siitä työttömyysasteeksi saatiin 8,4 prosenttia.

Suurin kiitos kuuluu tilastokikkailulle. Nykyinen työttömyys lasketaan työpaikkojen, ei tehtyjen tuntien perusteella. Pätkätyöpaikkojen ansiosta työttömyysprosenttia on saatu pienennettyä. Viime vuonna 53 prosenttia työvoimasta teki töitä henkeä kohti keskimäärin 1000 tuntia. Heiltä haaskautui työttömyyteen 765 tuntia. Se on 43 prosenttia vuosityöajasta.

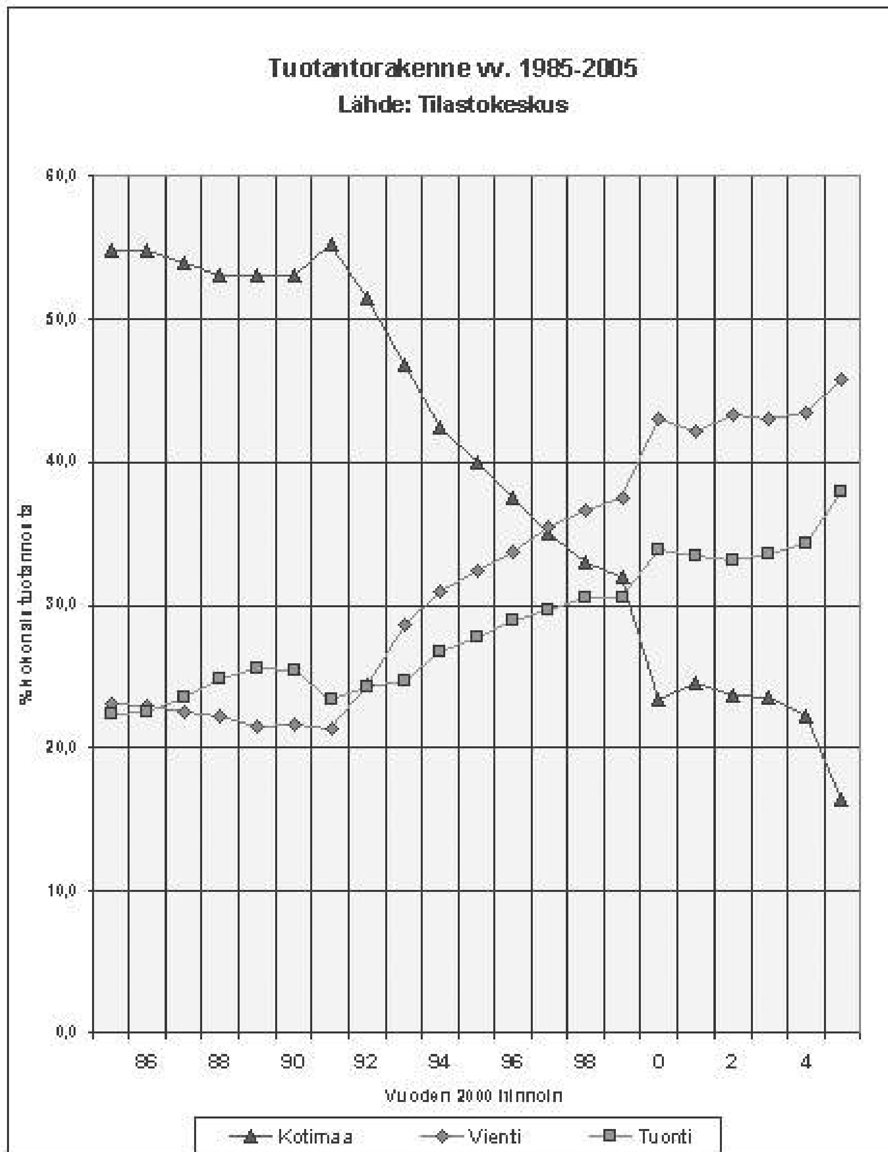
”Mitä pienemmältä tuottavuus näyttää, sitä pienempi on palkankorotusvara.”

Vuonna 2005 työikäisistä oli 3,51 miljoonaa, josta työvoimaa oli 2,74 miljoonaa henkeä. Se on 4,5 prosenttia enemmän kuin 1990. Kun pitkän aikavälin keskimääräinen (palkansaajat ja yrittäjät) normaali työvuosi on 1765 tuntia, työvoimalla oli käytössä yhteensä 4,83 miljardia tuntia. Kun virallisesta tilastosta poistetaan työvoimatutkimuksen haamutunnit, niin tehtyjen tuntien määräksi tulee enintään 3,92 miljardia tuntia. Käytössä olevien ja tehtyjen tuntien erotus on 0,91 miljardia tuntia. Ne jäivät käyt-

tämättä, joten oikea työttömyysaste oli 18,8 prosenttia.

Menettely lienee kotoisin Englannista, jossa 70-luvulla laskentaa uudistettiin seitsemäntoista kertaa. Vain yksi lisäsi, mutta kuusitoista vähensi työttömyyttä. Kansantalouden tilinpidon taulukoissa 6.7.1998 vuoden 1997 työtuntien määrä oli 3 568,3 miljoonaa tuntia, mutta 14.5.2005 taulukoissa se oli 245,6 miljoonaa tuntia, 6,9 prosenttia suurempi.

***Talouden rakenne** (omavaraisuus) on pääomien maastapaon seurauksena muuttunut radikaalisti. Kaudella 1992- 2005 vienti ja tuonti kasvoivat, mutta tuotanto kotimaahan, omavaraisuus, romahti 55 %:sta 16,7 %:iin.*

Tuottavuustilastot kapitalistin talutusnuorassa

Työn tuottavuudella on kahdella tavalla erityisen suuri merkitys. Ensinnä siksi, että mitä korkeampi on tuottavuus, sitä enemmän voittoa. Toiseksi siksi, että tuottavuuden kasvua pidetään palkkaneuvottelujen kattona. Mitä pienemmältä tuottavuus näyttää, sitä pienempi on palkankorotusvara. Tässä kapitalistit ovat hankalassa asemassa. Yhtäällä he nostavat tuottavuutta kaikin keinoin, mutta toisaalla yrittävät todistaa sen todellisuutta pienemmäksi.

”Palkkatyöläisten riisto on koventunut 64,9 prosenttiyksikköä.”

Kansantaloudesta saadaan vertailukelpoiset tiedot vain, kun unohdetaan kansantalouden tilinpidon taulukot. Näin siksi, että menneiden vuosien tietoja jatkuvasti muutellaan. Lähinnä oikeat tulokset saadaan vertaamalla toisiinsa vain ajankohdan tilastoja. Silloin kunkin vuoden tilastoissa on sama virhemarginaali.

Varsinainen ongelma on itse bruttokansantuote, joka ei kuvaa tuotantoa vaan ja ainoastaan ns. lopputuotteita. Siitä seuraa, että silloin, kun yritykset pienentävät varastojaan, BKT kasvaa ilman tuotannon kasvua. Ja toisinpäin, kun varastot kasvavat, BKT ei kasva. Se voi jopa supistua. Viime vuonna, kun varastot pienenivät, kokonaistuotanto kasvoi 3,0 prosenttia, mutta BKT peräti 4,3, jonka mukaan tuottavuus oli 3,3 prosenttia.

Tuottavuus oli kapitalisteille liikaa. Piti saada sopivammat tilastot. Niinpä 2006 ilmestyneissä Tilastokeskuksen taulukoissa oli korjattu kauden 1996–2004 aiemmin ilmestyneitä lukuja. Esimerkiksi vuoden 2004 loppusummaa oli nostettu 4,2 miljardilla eurolla. Sen jälkeen BKT:n kasvu näytti 2,9 ja työn tuottavuus sopivaa 2,1 prosenttia!

Työvoiman työtunnit

1000000 tuntia	1990	2005. Virallinen	2005. Todellinen
Käytössä	4619,9	4565,9	4828,8
Käytetty	4287,1	4107,4	3920,9
Käyttämättä	332,8	458,5	907,9
Työttömyysaste %	7,2	10,0	18,8

Lähde: Tilastokeskus

Ajankohdan tilastojen mukaan 2005 kokonaistuotanto (so. varastot plus lopputuotteet) kasvoi edellisvuodesta 3,0 prosenttia. Kun työvoimatutkimuksen työtunneista vähennetään haamutunnit, saadaan tuntien kasvuksi 0,1 prosenttia joten oikea työn tuottavuus oli 2,9 prosenttia.

Tilastokorjausten jälkeen pitkän aikavälin työn tuottavuuden kasvu oli BKT:stä laskien keskimäärin 2,5 prosenttia, mutta kokonaistuotannon ja ajankohdan tilastojen mukaan 3,3 prosenttia vuodessa. Ero on siis melkoinen.

Kaudella 1990–2005 työn tuottavuus oli työtuntia kohden suurempi. BKT:n mukaan tunnin tuottavuus kasvoi 24,35 eurosta 36,43 euroon, 49,6 prosenttia. Kokonaistuotannosta laskien kasvua oli 45,24 eurosta 71,24 euroon, 58,5 prosenttia. Siis se, joka vuonna 1990 tuotettiin 95 minuutissa, saatiin 2005 tehtyä 60 minuutissa. Jokaista työtuntia kohden työnantajat säästivät työntekijän palkka- ja sivukuluista 35 minuuttia.

Yritys- ja pääomaverokanta

	Yritys- ja pääoma	Osingot
Vuosi	%	%
1991 asti	50,0	71,0
2005 alkaen	28,0	28,0
Muutos	-22,0	-43,0
+/- %	-44,0	-60,6

Lähde: Teollisuustieto 10/2002, STK

Kapitalisti ei saa palkkaa vaan kerää voitot

Kansantaloudessa kokonaistuotoksen määrä on sama kuin palkat plus lisäarvo. Lisäarvo ja sen suhdeluku ovat ensisijaisia palkkatyöläisille. Se kuvastaa työläisten riiston astetta. Voiton suhdeluku on ensisijainen kapitalisteille. Se kertoo tuotantoon sijoitetun pääoman tuoton tason.

Toteutettu talouden rakennemuutos synnytti joukkomittaisen työttömyyden ja tehtyjen työtuntien määrä väheni, mutta kokonaistuotos kasvoi 15 062 ja ns. arvonlisäys, eli kokonaistuotos miinus varaukset, kasvoi 11 630 euroa asukasta kohden. Uutta jaettavaa on siis syntynyt vähintään kohtuullisesti.

Kokonaistuotos 2005 oli yhteensä 174,8 miljardia euroa. Siinä oli palkkoja 61,6 miljardia ja lisäarvoa 113,2 miljardia euroa ja lisäarvon suhdeluku (lisäarvo/palkka*100) oli 183,8 prosenttia. Palkoissa on mukana kapitalistien itselleen nostamat ja eliitilleen

Voiton suhdeluku

Vuosi	Kokonaispääoma kiinteä* c	Kokonaispääoma liikkuva c+v	Kokonaispääoma yhteensä C	Uusjaon lisäarvo** m	Lisäarvon suhdeluku m'	Voiton suhdeluku p'	
	mrd.€	mrd.€	mrd.€	mrd.€	%	%	
1990	251,4	81,9	333,3	57,4	149,5	17,2	
1999	262,5	117,7	380,2	89,4	207,0	23,5	Nousi
2000	278,9	134,8	413,7	94,9	206,3	22,9	Laski
2001	289,6	137,1	426,7	99,7	206,1	23,4	Nousi
2002	295,6	138,0	433,6	103,6	211,8	23,9	Nousi
2003	303,1	137,6	440,7	106,5	210,8	24,2	Nousi
2004	295,9	146,4	442,3	111,8	211,8	25,3	Nousi
2005	288,0	153,4	441,4	119,2	214,4	27,0	Nousi

* Kiinteässä pääomassa mukana myös maaomaisuus.

** Voitoiksi katsottavat suurpalkat siirretty palkoista lisäarvoon.

Huom.! (1) Vuodesta 2002 p' tulee kokonaistuotannon ja arvonlisäyksen uusjaon laskelmista.

(2) Tässä vuonna 2005 kokonaispääoma laski ensimmäisen kerran.

Lähdeaineisto: 1990-2001 Kansallisvarallisuusselvitys 21.10.2002, Tilastokeskus

”Kapitalismin päästyä ”yksinvaltaan’ palkkatyöläisten ja kansan enemmistön asema on nopeasti heikentynyt.”

maksamat (3,0 % palkansaajista) jättimäiset palkat. Niiden määrä oli verotilastojen 2004 mukaan 6,0 miljardia euroa. Se oli vuosipalkkana 75 263 euroa saajaa kohti. Ilman näitä jättipalkkoja muiden palkansaajien keskimääräinen vuosipalkka oli 20 035 euroa.

Kapitalistien ja eliitin palkat olivat muihin verraten 3,8-kertaiset. Niitä ei voi pitää palkkoina vaan voitonjakona. Siksi em. kuusi miljardia on siirrettävä palkoista lisäarvoon, jonka jälkeen lisäarvon suhdeluku nousee 214,4 prosenttiin. Vuonna 1990 lisäarvon suhdeluku oli 149,5 prosenttia joten palkkatyöläisten riisto on jo koventunut 64,9 prosenttiyksikköä – 4,3 prosenttiyksikköä vuodessa.

Jättipalkkojen siirto lisäarvoon merkitsi kokonaistuotoksen uusjakoa, mutta lisäksi tapahtuu toinenkin uusjako, kun osa lisäarvosta siirretään sosiaaliturvaan. Kun sosiaaliturva on kasvanut lisäarvoa hitaammin, kapitalistien lisäarvon osuus on vastaavasti suurempi.

Voitolla **Karl Marx** tarkoittaa kansantalouden tuotannossa syntynyttä lisäarvoa. Lisäarvon ja tuotantopääoman suhde on kapitalistien ongelma. Siitä Marx selittää, että kapitalisteja vaivaa alinomaa voiton suhdeluvun laskutendenssi. Voiton suhde sijoitettuun pääomaan *pyrkii alenemaan*. Se johtuu toisaalta kapitalistien välisen kilpailun vaatimista investoinneista tuotantovälineisiin. Jos tai kun sijoitetun pääoman määrä kasvaa lisäarvoa nopeammin, voiton suhdeluku laskee.

Työläiset voivat estää riiston

Voiton suhdeluvun kehitys riippuu myös palkkatyöläisistä ja heidän kyvystään valvoa omia etujaan. Heistä pitkälti riippuu kuinka hitaasti tai nopeasti lisäarvo kasvaa. Voiton suhdeluvun laskun estämiseksi ja sen kasvun tukemiseksi kapitalistit yrittävät kaikin keinoin tehostaa palkkatyöläisten riistoa suuremman lisäarvon hankkimiseksi. Siksi palkankorotusten on aina jäätävä työn tuottavuutta pienemmäksi. Siksi työn voimaperäisyyttä on lisättävä, työaikaa pidennettävä ilman vastaavia palkankorotuksia, työvauhtia on lisättävä jne. Tässä kaikessa työvoiman ylitarjonta, työttömyys, on korvaamattomana apuna. Viimeisen viidentoista vuoden ajalta tästä on loputon määrä esimerkkejä. Ne näkyvät myös tuloksissa.

”Väestön enemmistön elämä on kurjistunut.”

Voiton suhdeluku on ennen rakennemuutosta pitkään pysytellyt alle viidentoista prosentin. Vuonna 1990 se oli 17,1 prosenttia ja rakennemuutoksen ansiosta vuonna 1999 se oli jo 23,5 prosenttia. Sitten se laski pari vuotta, jonka jälkeen se on taas kasvanut hiljalleen 23,9, sitten 24,2 ja 25,3, mutta viime vuonna se hypähti jopa 27,0 prosenttiin.

Vuonna 2004 tuotantovälineiden arvo laski, mutta vuonna 2005 laski sekä tuotantovälineiden että varastojen arvo. Koko tuotantopääoma väheni. Kun samaan aikaan lisäarvo kasvoi voimakkaasti, voiton suhdeluku kasvoi hyppäyksellisesti.

Työväki elää edelleen kurjissa oloissa

Marx totesi, että työväenluokka, palkkatyöläiset, kurjistuvat sekä suhteellisesti että ehdottomasti. Se on aiheuttanut paljon

suukopua. Marxin on sanottu erehtyneen. Sanotaan, että tänään ihmiset elävät paremmin kuin ennen. Ihmiset elävät nyt aivan toisella tavalla kuin 30- tai 50-luvuilla.

”Kapitalismi ajaa reformeillaan itseään kohti umpikujaa, jonka päässä odottavat sen haudankaivajat.”

Sitä ei käy kiistäminen. Miten silloin kukaan olisi voinut elää kuten nyt, kun kaikki nykyaikaan kuuluvat käytännön edellytykset puuttuivat. Ei ollut kännyköitä, telkkareita, tietokoneita eikä paljon muutakaan. Ja toisinpäin. Tänään puuttuvat kaikki menneen maailman olosuhteet, eikä niihin ole paluuta.

Suhteellisen kurjistumisen osoittaminen ei ole koskaan ollut ongelma. Kautta maailman sivu on nähty tuloerot ja niiden kasvu. Toisen maailmasodan jälkeen tuloerojen kasvu oli suhteellisen hidasta. Ulkoisten olosuhteiden ansiosta ja palkkatyöläisten taistelun tuloksena palkkatulot, sosiaaliturva ja julkiset palvelut paranivat. Tilanne muuttui 1980-luvulla, kun sosialistinen järjestelmä purettiin ja kapitalismi jäi ilman kilpailijaa. Kapitalismin päästyä ”yksinvaltaan” palkkatyöläisten ja kansan enemmistön asema on nopeasti heikentynyt.

Kokonaistuotos, palkat ja lisäarvo, jaetaan em. uudelleenjaon jälkeen vielä uudelleen. Tapahtuu lopullinen jako palkkoihin, sosiaaliturvaan, julkiseen talouteen ja yksityisiin voittoihin. Sen jälkeen kokonaistuotos on jaettu näiden sektoreiden nettotuloiksi.

Julkinen talous matelee...

Kaudella 1991– 2005 kokonaistuotos kasvoi voimakkaasti. Mikäli tulonjakoa ei olisi muutettu kovalla kädellä, kaikkien sektorien – palkkojen, sosiaalitulojen, julkisen talouden ja

yksityisten voittojen – kasvu olisi ollut yhtä suuri, 82,5 prosenttia. Niin ei käynyt. Vapaakaupalla ja talouden rakennemuutoksessa mullistettiin myös tulonjako.

Viidessätoista vuodessa tulonjako on muuttunut rajusti. Työvoiman määrä kasvoi 4,5 prosenttia, mutta tehtyjen työtuntien määrä laski 8,5 prosenttia. Vuonna 1990 kokonaistuotoksesta palkkojen osuus oli 24,4 prosenttia, mutta 2005 se oli enää 18,2 prosenttia, 6,2 prosenttiyksikköä vähemmän, joten palkkojen osuus kokonaistuotoksesta laski – *10,8 miljardia euroa*, eli 25,4 prosenttia.

Samana aikana sosiaaliturvan määrä kasvoi, mutta sitä enemmän kasvoivat työttömyys ja eläkeläisten määrä ja sosiaaliturvan osuus kokonaistuotoksesta laski. Vuonna 1990 se oli 10,6 prosenttia, mutta 2005 enää 10,2 prosenttia, joten sosiaaliturvan osuus laski – *0,6 miljardia euroa*, 3,8 prosenttia.

Myös julkisen talouden tulot lisääntyivät, mutta kasvu on jakaantunut eri tavoin kuntien ja valtion välillä. Toisaalta julkisen talouden menorakennekin näyttää kääntyneen väestön hyvinvointipalveluista investointien suuntaan. Vuonna 1990 julkisen talouden osuus kansantulosta oli 42,1 prosenttia, mutta vuonna 2005 enää 34,0 prosenttia eli se supistui 8,1 prosenttiyksikköä ja julkisen talouden tulojen osuus väheni – *14,2 miljardia euroa*, 19,3 prosenttia.

...yksityiset voitot ottavat jättiharppauksia

Yksityiset voitot ovat kokeneet toisen kohtalon. Sen reaaliset voitot ovat kasvaneet 164,1 prosenttia. Kun vuonna 1990 voittojen osuus kansantulosta oli 22,9 prosenttia, niin 2005 se oli 37,6 prosenttia. Kapitalistit ovat saaneet ylimääräisenä muiden menetykset – *25,6 miljardia euroa*, 64,0 prosenttia.

Yleinen ansio alle 1000 euroa kuussa

Suoritettu kansantalouden rakennemuutos ja sen tulokset viittaavat suoraan valtaenemmistön ehdottomaan kurjistumiseen. Siihen viittaavat myös vuoden 2004 verotilastot. Niiden mukaan 1–25 000 euroa ansainneita palkansaajia oli 56,6 prosenttia kaikista. Heidän keskiansionsa oli 940 euroa kuukaudessa. Raha- ja tilastouudistuksen vuoksi verotilastot eivät ole aivan vertailukelpoisia, mutta näyttää siltä, että em. veroluokissa oli vuonna 2004 hieman vähemmän saajia kuin vuonna 1990, mutta heidän tulonsa olivat viidennestä pienempiä. Lisäksi kaikkien (ml. palkka, sotu, pääoma osingot jne.) tulojen saajista 69,8 prosenttia sijoittui tuloluokkiin 1–25 000 euroa. Heidän keskitulonsa oli 992 euroa kuukaudessa.

Kansantaloudessa tehty ja työttömyyteen haaskattu

Kansantulon lopullinen jako sektoreittain vv. 1990-2005

	1990.		2005.		Nimellinen muutos		Reaali-muutos	Tulonjako 1990 mukaan		Muutos 1990-2005	
	mrd.€	%	mrd.€	%	mrd.€	%	%	mrd.€	%	mrd.€	%
Palkat*	23,4	24,4	31,8	18,2	8,5	36,3	1,1	42,6	24,4	-10,8	-25,3
Sotu	10,1	10,6	17,9	10,2	7,7	76,2	41,0	18,5	10,6	-0,6	-3,5
Julkinen talous	40,4	42,1	59,4	34,0	19,1	47,3	12,1	73,6	42,1	-14,2	-19,3
Voitot	21,9	22,9	65,7	37,6	43,7	199,3	164,1	40,0	22,9	25,6	64,0
Kansantulo	95,8	100,0	174,8	100,0	79,0	82,5	47,3	174,8	100,0	0,0	0,0
Miinus varaukset	20,2	21,1	38,2	21,9	18,0	89,2	54,0	36,8	21,1	1,4	3,7
Arvonlisäys	75,6	78,9	136,6	78,1	61,0	80,7	45,5	136,6	121,1		

* Suurpalkat keskimäärin 75.263 €/v (6.027 milj.euroa) siirretty voittoihin.

työaika, tulonjaon muutos ja tuloerojen kasvu, pääomien kasautumien ja maastapako, omavaraisuuden romahdus ja tuonnin kasvu, sekä kaikki niiden lieveilmiöt osoittavat samaan suuntaan – väestön enemmistön elämä on ehdottomasti kurjistunut!

Kapitalismi ajaa itsensä umpikujaan

Yritykset kasvavat kapitalismin hegemonian, globaalin ja laajenevan vapaakaupan oloissa. Jo nyt niiden taloudellinen voima on suurempi kuin lukuisten kansallisvaltioiden voimavarat. Rikkautensa voimalla yritykset sanelevat yhä useamman valtion politiikan. Demokratia tekee kuolemaa.

Vapaakaupan oloissa Suomen kaltaisella pienellä maalla on edessään synkät näköalat. Jopa työministeriö on tehnyt jo kymmenen vuotta laajoja tutkimuksia ja niistä johdettuja päätelmiä tulevaisuuden talous- ja työllisyyskehityksestä. Niiden mukaan seuraavan 25 vuoden aikana talous kasvaa 1,5–2,7 prosenttia vuosittain.

Kokemusten ja kapitalistisen kilpailun perusteella voi ennakoida, että pitkälle tulevaisuuteen työn tuottavuus kasvaa tuotantoa nopeammin ja työvoiman tarve jatkuvasti vähenee. Työn puute – työttömyys lisääntyy.

Näyttää selvältä, että maailmanlaajuisesti pääomat keskittyvät ja yritykset monopolisoituvat. Se nopeuttaa työn tuottavuuden kasvua ja vähentää työvoiman tarvetta. Toisaalta ja päinvastaisista väitteistä huolimatta työvoima lisääntyy tai vähintään pysyy nykyisellään. Niinpä työttömyys, köyhtyminen ja kurjuus lisääntyvät.

Näyttää selvältä, että nykymaailman kapitalismi ajaa reformeillaan itseään kohti umpikujaa, jonka päässä odottavat sen haudankaivajat. Toistaiseksi se voisi pelastaa itsensä vain sääntelemällä pääomien ja tavaroiden liikkumista – vai onko se mahdollisuus jo mennyt?

Kai Kontturi

Lähteet:
Tilastokeskus; Kansantalouden tilinpito ja Tietoaika
Suomen Pankki; Maksutase ja ulkomainen varallisuus
Työministeriö; Työvoima 2017 ja Työvoima 2020 loppuraportit
Karl Marx; Pääoma

VALLANKUMOUS NYT

Vallankumoussoppa kiehuu Filippiineillä

Filippiineillä ei ole kehittynyt samanlaista vallankumouksellista tilannetta kuin Nepalissa – vielä. Vallankumousvoimat kuitenkin kasvavat.

Presidentti **Arroyo** joutui julistamaan kansallisen hätätilan, kun armeijassa nousi kapina helmikuussa 2006 upseerien ja vallankumouksellisten johdolla. Upseerit suunnittelivat vallankaappausta.

Uuden Kansanarmeijan NPA:n ja islamilaisten iskut maan eteläosissa kiihtyivät lokakuussa 2006. Hallitus lähetti 60 000 sotilasta lisää taistelemaan kapinallisia vastaan. Arroyo antoi maan puolustusvoimille käskyn rekrytoida 11 000 sotilasta NPA:n vastaiseen taisteluun maan pohjoisosiin.

USA sotii monella rintamalla

USA:n sotilaallinen läsnäolo Filippiineillä on vielä suhteellisen pienimuotoista. Silti se joutuu ennemmin tai myöhemmin toteamaan, että vallankumous mm. Nepalissa ja Filippiineillä on tosiasia milloin tahansa. Imperialistit joutuvat jakamaan voimansa lisäksi Afganistaniin, Irakiin, Lähi-itään ja moneen muuhun paikkaan.

Samaan aikaan Etelä-Amerikassa kansallisdemokraattiset vallankumoukset etenevät ja Kaakkois-Aasiassa liikkeet voimistuvat. **Ernesto ”Che” Guevaran** kuvailema ”monen Vietnamin” tilanne saattaa toteutua. Se rohkaisee alistettujen maiden kansoja kiihdyttämään omia taisteluitaan. Samalla imperialismi menettää maita, jotka ovat riiston kohteena.

Epävakaus syntyi 1500-luvulla

Filippiinit on nimetty 1500-luvulla eläneen Espanjan kuninkaan mukaan. Maa oli Espanjan siirtomaa vuoteen 1896 asti. Filippiineistä tuli USA:n siirtomaa 1898 ja oli sen alaisuudessa vuoteen 1935. Toisen maailmansodan aikana Japani miehitti Filippiinit. Lopulta maa itsenäistyi 1946.

Opiskelija-aktivistit nousivat 1960–70 -luvuilla vastustamaan presidentti **Marcosin** korruptoitunutta diktatuuria. Yleinen levottomuus lisääntyi. Maa siirtyi sotilashallitukseen 1972. USA:n presidentti **Ronald Reagan** tuki Marcosia aina vuoteen 1986. Marcosin valtakausi päättyi suhteellisen rauhalliseen vallanvaihtoon, jota kutsutaan Filippiineillä EDSA- ja Kansanvalta-vallankumoukseksi. Seuraavaa aikakautta leimaavat poliittinen rauhattomuus ja taloudelliset vaikeudet.

Toinen Kansanvalta kärjisti tilannetta

Vuonna 2001 taloudellisista väärinkäytöksistä ja USA:n lakeijamaisuudesta syytetty presidentti **Joseph Estrada** joutui luovuttamaan vallan varapresidentti Arroyolle ns. toisessa Kansanvalta-vallankumouksessa.

Arroyo on 1960-luvulla hallinneen presidentin tytär. Hänkin on kohdannut sotilaskapinoita ja useita poliittisia selkkauksia. Tilanne ei ole rauhoittunut tähänkään päivään mennessä.

Kommunistit ja islamilaiset tekijät

Yli 40 prosenttia kansasta, eli noin 30 miljoonaa filippiiniläistä, elää köyhyydessä. Tämän lisäksi porvarillista valtiota vavisuttavat työttömyydestä ja heikoista sosiaalisista oloista nouseva tyytymättömyys. Se on kanavoitunut voimakkaimmin vallankumouksellisen Kansallisen demokraattisen rintaman (*National Democratic Front*, NDF) kautta, jota johtaa Filippiinien kommunistinen puolue (CPP).

Kommunisteja vähäisempänä, mutta mediassa näkyvyyttä saaneena tekijänä ovat myös islamilaiset sissiliikkeet. Ne toimivat pääasiassa maan eteläosan pikkusaarilla.

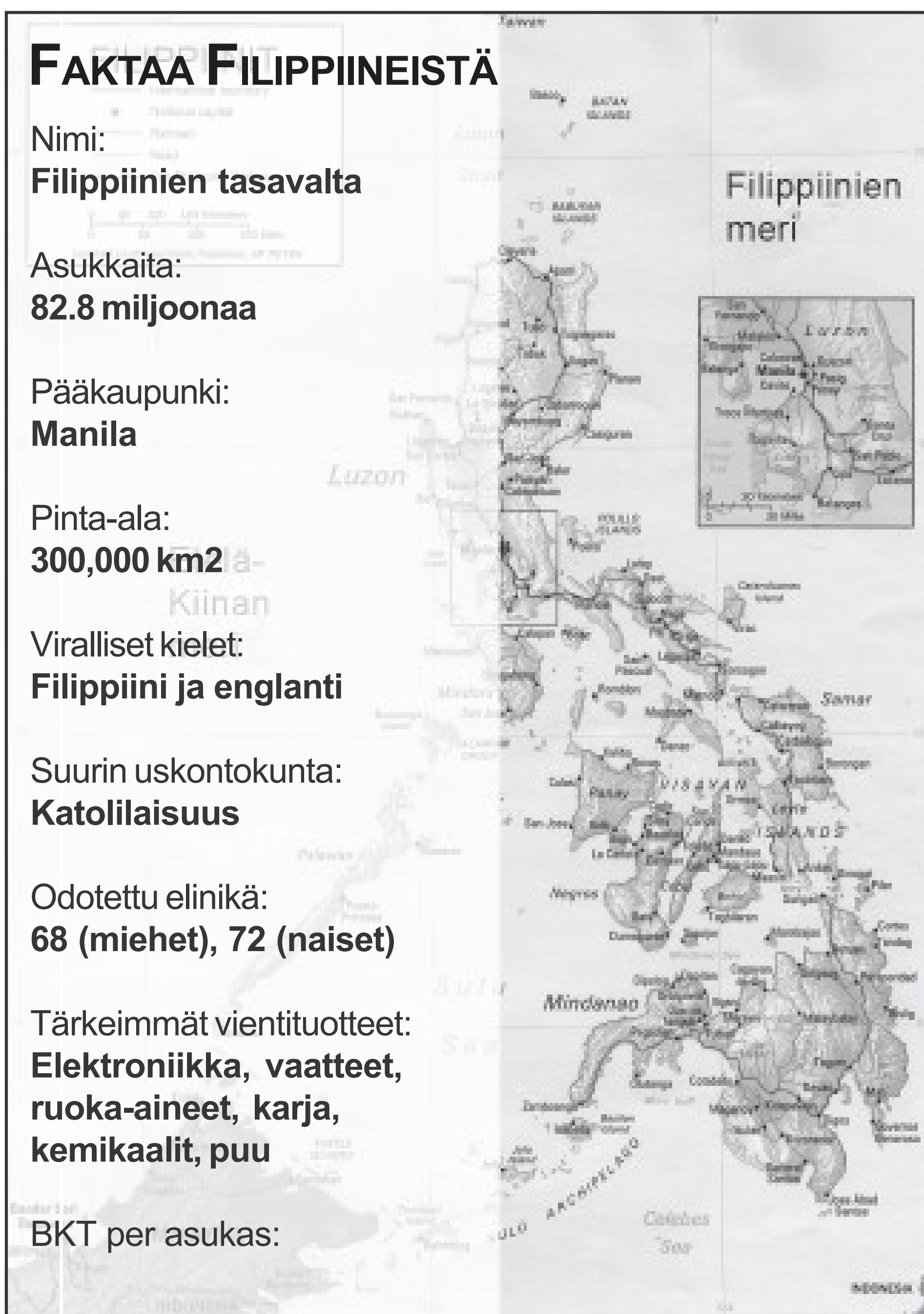
Hallitus vastaa kiristämällä riistoa

Ongelmiin hallitus on vastannut omintakeisella tavalla: lisäämällä ulkomaista velkaa, alistumalla Kansainvälisen valuuttarahaston (IMF) ohjaukseen ja tekemällä läheistä yhteistyötä **George W. Bushin** kanssa ns. terrorismin vastaisessa sodassa.

Länsimainen media on joutunut kuitenkin myöntämään, että suurin uhka hallitukselle on laittomaksi julistettu CPP ja sen armeija Uusi kansanarmeija (*New People's Army NPA*) sekä kommunistisista joukkojärjestöistä koostuva NDF.

Kommunistinen puolue johtaa liikettä

Filippiinien kommunistinen puolue CCP johtaa kommunististen joukkojärjestöjen ja Uuden kansanarmeijan muodostamaa Kansallista demokraattista rintamaa (NDF). NDF perustettiin 1973 rakentamaan yhtenäisyyttä kansan vallankumoukselliseen taisteluun.

FAKTAA FILIPPIINEISTÄ

Nimi:
Filippiinien tasavalta

Asukkaita:
82.8 miljoonaa

Pääkaupunki:
Manila

Pinta-ala:
300,000 km2

Viralliset kielet:
Filippiini ja englanti

Suurin uskontokunta:
Katolilaisuus

Odotettu elinikä:
68 (miehet), 72 (naiset)

Tärkeimmät vientituotteet:
Elektroniikka, vaatteet, ruoka-aineet, karja, kemikaalit, puu

BKT per asukas:

Filippiinit muodostuu yli 7000 saaresta, mutta sen 82 miljoonainen kansa asuu pääosin 11 saarella.

NDF tekee yhteistyötä Bayan-liikkeen (*Bagong Alyansang Makabayan*, Uusi patrioottinen liitto) kanssa. Byanin muodostavat vallankumoukselliset ei-kommunistiset joukkojärjestöt. Bayan oli NDF:n rinnalla yksi tärkeimmistä voimista diktaattori Marcosin vallan kaatamisessa.

CCP:n ja NDF:n ohjelmien ensimmäinen tavoite on yhdistää kansa kaatamaan puolikolonialistinen ja puolifeodaalinen järjestelmä kansansodan avulla ja viemään kansallisdemokraattinen vallankumous loppuun.

Vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa maa voi vapautua USA:n ja muiden imperialististen voimien alaisuudesta. Seuraava tavoite on laajentaa kansan demokraattinen valta koko maahan. Tavoitteena on myös lakkauttaa maaherrojen ja suurpääoman valta maaseudulla ja kaupungeissa.

Kommunistisia joukkojärjestöjä ovat mm. nuorisojärjestö *Kabataang Makabayan* (Patrioottiset nuoret), *Revolutionary Council of Trade Unions* (Vallankumouksellisten ammattiliittojen kattojärjestö), kommunististen naisten, talonpoikien, opettajien, tiedemiesten, työnantajien, taiteilijoiden, lääkäreiden ym. joukkojärjestöt, sekä moro-kansan vastarinta ja vapautusjärjestö Moro *Resistance and Liberation Organization.*

Uusi kansanarmeija auttaa kansaa

NDF:n tärkeimpiä voimia on Uusi kansanarmeija NPA, joka on toiminut vuodesta 1969. Historiallisesti se pohjautuu vastarintajärjestöön, joka toimi Japanin miehityksen aikana. Nykyään NPA:lla on eri lähteiden mukaan 12 000–20 000 aseistettua sotilasta ja se taistelee 128 rintamalla.

Vapautetuilla alueilla toteutetaan kansan demokraattista valtaa, jonka on tarkoitus olla pohjana tulevalle hallitusvallalle. Alueilla toimii myös sosiaalisia projekteja, joiden ansiosta kansa nauttii

FILIPPIINEILLÄ TOIMIVAT SISSILIIKKEET

Uusi kansanarmeija (NPA) toimii kaikilla tärkeimmillä Filippiinien saarilla. Tärkein vapautettu tukialue on pääsaari Luzonilla pääkaupunkiseudun ympäristössä. Aseistettuja taistelijoita noin 16 000.

Moro -kansallinen vapautusrintama (MNLF) ja **Moro -islamilainen vapautusrintama (MILF)** toimivat maan eteläisillä saarilla, jossa asuu suurin osa islamilaisesta väestöstä (moroista). Eivät ole tyytyneet osittaiseen autonomiaan, mutta ovat tällä hetkellä aselevossa. Aseistettuja sotilaita yhteensä noin 10 000.

Abu Sayyaf ja **Pentagon Group** ovat radikaaleimpia islamilaisia ryhmiä, jotka ovat kaupungeissa siviilejä vastaan tehtyjen pommi-iskujen sekä siviilien kidnappausten takana. Aseistettuja sotilaita yhteensä noin 500. NPA ja MILF/MNLF ovat tuominneet siviileihin kohdistuvat iskut.

paremmasta koulutuksesta, terveydenhuollosta, tuotantoyhteistyöjärjestelmästä ja toimeentulosta kuin muilla alueilla.

NPA rahoittaa toimintansa verottamalla vapautetuilla alueilla ja niiden ympäristössä toimivia suuryrityksiä. Myös korkea-arvoisten virkamiesten ja yritysjohtajien kidnappauksista ja lunnasvaatimuksista on raportoitu. NPA kohdistaa iskut hallituksen sotilas- ja poliisivoimiin sekä USA:n sotilaisiin. NPA on kasvattanut voimaansa tasaisen varmasti 1990-luvun alusta. Tuolloin se jakautui kolmeksi armeijaksi sisäisten erimielisyyksien vuoksi.

Imperialistit sekaantuvat konfliktiin

USA ja EU listasivat Uuden kansanarmeijan sekä Filippiinien kommunistisen puolueen terroristijärjestöiksi vuonna 2002. Tämän jälkeen USA on lähettänyt Filippiineille yli 5 000 sotilasta ja antanut sotilaallista avustusta yli 140 miljoonalla dollarilla vuodessa.

Filippiinien vallankumouksen kansainvälinen tiedotuskeskus toimii Hollannissa, jonne on lähtenyt pakolaisina paljon entisiä NPA:n jäseniä. Vuoden 2002 jälkeen Hollanti ei ole maksanut heille mitään sosiaalietuuksia. Myös Filippiinien kommunistisen puolueen ja NPA:n perustajajäsen **Jose Maria Sison** on maanpaossa Hollannissa.

NDF on käynyt rauhanneuvotteluja hallituksen kanssa vuodesta 1992 ja sopimuksia on tehty kymmenen. Nykyinen presidentti Arroyo on kuitenkin lakkauttanut rauhanneuvottelut, sekä lopettanut toteuttamasta aiemmin tehtyä sopimusta sosio-ekonomisista uudistuksista.

Petri Toikkanen

Lähteet

Filippiinien kommunistinen puolue Internet-sivut:
http://www.philippinerevolution.net

Janes Terrorism and Security Monitor: http://www.janes.com/security/international_security/news/jtsm/jtsm060526_1_n.shtml

Ploughshares Armed Conflicts Report: http://www.ploughshares.ca/libraries/ACRText/ACR-PhilippinesN.html

Filippiinien patrioottiset nuoret, Kabataang Makabayan: http://www.geocities.com/kabataangmakabayan64/

National Democratic Front of the Philippines Internet-sivut:
http://home.casema.nl/ndf/about/index.html

U.S. Library of Congress: Country Profile: Philippines, March 2006
http://lcweb2.loc.gov/frd/cs/profiles/Philippines.pdf

INQ7-uutistoimisto. 12.10.2006. Rebellion raps filed against over 50 suspected coup plotters. http://newsinfo.inq7.net/topstories/topstories/view_article.php?article_id=26489

ABS-CBN News: 12.10.2006. Military on 'extreme alert' after bombings
http://www.abs-cbnnews.com/storypage.aspx?StoryId=53049

BBC: Country Profile: Philippines
http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/asia-pacific/country_profiles/1262783.stm

English summary

China returns to capitalism

By Joonas Laine

Joonas Laine wrote his article based on Martin Hart-Landsberg's and Paul Burkett's book China & Socialism. It's primary issues are the economical reforms since the '80s, through which they have began to execute capitalist economy.

At the first phase of reforms, they decided to increase the efficiency of planned economy with a few market mechanisms. At the second phase, the markets were given full power over the planning. At the third and most recent phase, private corporations were given power over the state owned companies. Today the country's economy is controlled by foreign capitals need for added value. The Communist Party of China has long submitted to serving these needs.

Marxism or bourgeois humanism?

By Mikko Kivipuro

In his comment comrade Laine's article, Mikko Kivipuro lightens up the political pre-requirements of China's capitalist reforms. Kivipuro finds that when Deng Xiaoping rose to lead the party, it opened the road to changes just like in USSR when Nikita Khrushchev was elected as a general secretary. Chinas Cultural Revolution was an attempt to prevent the revisionists rise to power. The Cultural Revolution failed in its purpose, and its results were totally opposite. To prevent this tragedy from happening again,

the communist movement should make a complete analysis about the events in China.

Working class' conditions are worsened consciously

By Kai Kontturi

This article issues the structural changes in Finnish public economy during the 90's. The bank crisis and mass-unemployment are usually held as a depression, but according to Kontturi it was more likely the beginning of conscious structural change.

With the structural change the mass-unemployment was made a standard, that was constantly used to worsen the working conditions. The amount of working hours has radically decreased and many people suffer from unemployment. The productivity of work has increased considerably, but almost all the profit has gone to increase the ratio of profit.

At the same time the foreign capital has gained a ruling position in Finland's economy and many lines of production have been abolished. The amount of profits from public economy gained by capitalists, has increased by 64 percent. In the official statistics these changes have been hidden with changing the methods of making statistics.

Revolution now: Philippines

By Petri Toikkanen

Philippines' armed conflict between the communist revolutionaries and the government supplied by USA has

continued since 1968. Communist led New People's Army is the largest and most effective of guerrilla forces in Philippines. There are also few Islamic guerrilla forces fighting for independence in southern regions of the country.

Like many others of revolutionary conflicts the people's war in Philippines has escalated since the beginning of US "war on terror". Philippines could well be one of the countries to make the Che Guevara's theory of situation of many Vietnams true.

Jäänmurtajan tilaus

Haluan tilata Jäänmurtajan:

☐ irtonumeron nro._____(esim. 1/05) hintaan 5 euroa.

☐ neljä numeroa alkaen numerosta _____(esim. 1/05) hintaan 20 euroa.

☐ Haluan liittyä MLYS ry:n jäseneksi hintaan 30 euroa. Jäsenyyteen sisältyy vuoden Jäänmurtaja lehdet.

Nimi:
Katuosoite:
Postinumero:
Postitoimipaikka:

Vapaaehtoisesti täytettävät tiedot

Puhelinnumero:
Sähköpostiosoite:
Ikä: ☐ **15-30 v** ☐ **31-60 v** ☐ **60+**

Leikkaa tästä

Lähetä tilauksesi suljetussa kirjekuoressa osoitteeseen:

MLYS / Jäänmurtaja
PL 73
40101 JYVÄSKYLÄ

Lähetä tilauksesi suljetussa kirjekuoressa osoitteeseen:

MLYS / Jäänmurtaja
PL 73
40101 JYVÄSKYLÄ

Leikkaa tästä

Ryhdy tilaajaksi!

Postiosoite:

MLYS / Jäänmurtaja
Postilokero 73
40101 Jyväskylä

tai internetissä:

tilaukset@mlys.net